

Fadervor og dirigenten

SÅ SKETE det igen. Først bad jeg, så de andre, og da den sidste var færdig, sagde jeg »Fader vor«, og da jeg havde sagt det, kom de andre med på ordene: »du som er i Himlene«.

Det sker så ofte, at vi næsten har accepteret, at det skal være sådan. At det kun er den, der leder en fællesbøn, der skal have lov til at sige »Fader vor«. Og så må de andre nøjes med at hænge på. De andre, som på denne måde bliver frarøvet de vidunderlige indledningsord i

den bøn, som Jesus selv har lært os.

Vel kan vi da bede Fadervor for os selv og på den måde få lov til at udtrykke disse vidunderlige ord på vore egne læber. Men det er nu en nødløsning, fordi Fadervor jo er tænkt som en fællesbøn. Rigtignok: Gud er *min* far. Alligevel lærte Jesus ikke sine disciple at begynde bønnen med et »Fader min«. Der ligger noget stort i det forhold, at vi i fællesskab kan sige »Fader vor«.

Af Kai Kjær-Hansen

MISSIONSVEJEN
1975 - 1984

Derfor er det både ærgerligt og en uskik, dersom det kun er den, der leder fællesbønne Fadervor, som får lov til at sige »Fader vor«. Det generer i hvert fald mig at blive frarøvet disse vidunderlige ord.

Der ligger et helt evangelium i disse to almindelige ord. Jesus selv henvendte sig til sin himmelske far med udtrykket »abba«. Det er et aramaisk ord som åbenbart har gjort et stort

indtryk på de første kristne, så stort, at det blev gengivet på græsk i vort Nye Testamente. Ja, netop fordi Jesus på en enestående måde kunne kalde himmelens Gud for far, kan vi også gøre det i tro på ham.

DIRIGENTEN sætter ikke sit orkester igang uden først at have givet et par signaler. TV-speakeren giver hver aften nogle »opgange« og »nedgange«, således at vi pejles rigtigt ind på det, der nu skal behandles. Uden besvær klarer vi »nedgangen« fra Fadervor. Det sker med et »Amen«. Og vi ved, hvornår det skal komme.

»Opgangen« til at bede Fadervor sammen skulle også kunne klares. Det kan såmænd klares med den lille sætning: »Hør os, når vi sammen beder

den bøn, som du har lært os«. Eller lignende »opgange«.

Så ved vi, hvor vi er henne. Og alle kan vi i bønne få lov til at sige noget af det mest vidunderlige, et lille menneskebarn kan tænkes at sige sammen med andre og til himmelens og jordens skaber: Fadervor.

Mindre heldig er vist nok »opgangen«: Alt, hvad vi nu har glemt at bede om, det indeslutter vi i den bøn, Jesus har lært os«.

Som om Fadervor skulle være den sekundære bøn. Vel er den ej! Det er jo netop den bøn, vi beder, når vi ikke kan bede.

Og når vi beder den sammen, skal vi ikke frarøve hinanden de vidunderlige ord: *Fader vor*. Dertil kræves en rigtig »opgang«. Eller et praj fra »dirigenten«.